

1

Vergeet alles wat je denkt te weten over zombies. Het is geen zootje ongeregeld dat samentroept voor een supermarkt op jacht naar de idioten die zich op het dak hebben verschanst. Het zijn geen blauwgroene griezels die traag op je af komen gestrompeld om je hersenen op te eten. Het zijn geen wandelende doden, het zijn dode levenden. Vale, oninteressante figuren die zich lusteloos voortbewegen en je nooit recht in de ogen kijken, maar altijd verveeld in de verte staren. Altijd op zoek naar een doel in hun zinloze bestaan. Met hun ongezonde, bleke huid. Glazige, bloeddoorlopen ogen en een hopeloos kapsel. Brokkelkoppen.

Ik kijk naar mezelf in de spiegel en vraag me af waarin ik van hen verschil. Toegegeven, mijn ogen zijn vooral rood van alweer een halve nacht gamen en de slechte staat van de huid is het gevolg van een puberteit die waarschijnlijk blijft duren tot ik al lang de dertig gepasseerd ben. Als ik al ooit zo oud word.

Ik pulk aan de verse puist op mijn voorhoofd, tot die openbarst en naast een kleine krater ook een witte smurrie achterlaat. Ongetwijfeld zal dit nog meer bobbels veroorzaken. Alsof ik nog niet lelijk genoeg ben.

Door een spleet tussen de gordijnen van het enige raampje in mijn belachelijk kleine kamer straalt het eerste ochtendlicht naar binnen. Het beetje zon brandt op mijn huid. Het is maandag, nog een eeuwigheid tot het weekend, en ik voel nu al dat het een rottag wordt. Ik haat mijn leven.

Koen Van der Elst
Brokkelkop
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: zombies, dystopie, avontuur
NUR 285
ISBN 978 90 448 4029 2
D/2020/4124/252
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

‘Het is nu 7 uur 30, tijd om op te staan.’

Mijn tablet komt tot leven. Een wekker die je wakker maakt wanneer je lekker ligt te slapen: geweldige uitvinding, behalve als je daadwerkelijk aan het slapen bent.

‘Het is tijd om op te staan. Over 45 minuten heb je een afspraak met Gunnar Schwarz op locatie onbekend.’

‘Kop toe, Vicky,’ snauw ik het apparaat af. ‘Ik ben al wakker.’

‘Zoeken naar bakker ... Er is één bakker gevonden in je buurt.’

Geweldig, een vrouw die alles voor je wil doen. Als ze uit meer bestond dan alleen wat plastic en elektronica, ik zou beslist met haar trouwen.

‘Laat maar, ik heb geen honger,’ antwoord ik met enig sarcasme, dat ze wellicht nooit zal oppikken. Tweeduizend jaar beschaving en ze slagen er nog niet in fatsoenlijke spraakherkenning te ontwikkelen. Het zal wel weer aan mij liggen.

‘Wat zei je daar allemaal?’ Deze keer is het mijn moeder, die net haar kop door de deuropening steekt.

‘Ma, verdomme, ik heb al duizend keer gezegd dat je moet kloppen voor je mijn kamer binnenkomt. En ik was tegen Vicky aan het praten.’

‘Je zou beter eens met een echt meisje praten. Kleed je verder aan en maak dat je beneden bent, het is al bijna acht uur.’

‘Halfacht,’ mompel ik.

‘Wat zeg je? Praat toch eens duidelijk, je bent verdorie bijna achttien.’

Voor ik de kans krijg om ertegen in te gaan, draait ze zich om en loopt ze verder naar de kamer van mijn babyzusje Aurelia. Mijn oude kamer. Mijn oude, veel grotere kamer. Maar ja, wie ben ik? Ik tel toch niet mee en het nakomertje moest natuurlijk

een kamer krijgen naast die van mijn ouders. Alsof er geen babyfoons bestaan.

Ik neem een t-shirt uit de kast, besluit dat mijn onderbroek best nog een dagje langer gedragen kan worden en kleed me verder aan. De kousen waarmee ik ben gaan slapen, hou ik ook maar aan. Ik haat koude voeten. Op de gang hoor ik mijn moeder kwetteren tegen Aurelia. ‘Wie is mama’s lieveling? Wie is mijn allerliefste meid?’

Wrijf het er maar in. Aurelia vindt al die aandacht in elk geval geweldig en plast spontaan in haar eenhoortjesluiser.

Het eerste wat me opvalt wanneer ik de keuken binnenwandel is de misselijkmakende geur van verbrand haar. Aan de ontbijttafel zit mijn drie jaar jongere zus Cassandra, verdiept in een of ander papieren boek. Op haar hoofd een knipkapkapje dat haar kapsel met militaire laserprecisie bijwerkt.

‘Verdomme, Cassie, is dit nou de tijd en de plaats om je haar bij te knippen? Je bent gewoon een slaaf van je uiterlijk. Heel de keuken stinkt ernaar.’

‘Ben je zeker dat je jezelf niet ruikt?’ lacht ze me toe met die betweterige tuitmond van haar.

‘Kinderen, kinderen, rustig. *Chilly billy.*’

Deze keer is het mijn vader, de grote Ilias Grijspeerdt, die me met een of andere dwaze term uit zijn jeugd elke kans op een gevatte repliek ontnemt. Hij sopt nog een ontbijtkoek in zijn mok dampende koffie en in een ultieme poging tot multitasking tracht hij tegelijkertijd een of andere nieuwssite te lezen op zijn roltablet.

Oprolbare tablets zijn geweldige apparaten die het beste van

het oude Egypte en de 21ste eeuw combineren, maar net zoals drieduizend jaar geleden hou je ze best met twee handen open, omdat ze de vervelende neiging hebben zichzelf op te rollen.

‘Rotding! Dat blokkeert hier verdorie volledig en nu is hij ook nog een of andere update aan het installeren! Susie, heb jij dit ding doen vastlopen?’

Mijn moeder heet eigenlijk Suzanne, maar als pa iets nodig heeft, noemt hij haar altijd Susie. Ma is dit soort buien van mijn vader al gewend. Eerst begint hij te roepen tegen de bron van zijn ergernis – meestal iets wat zijn technologische petje te boven gaat, zoals een blikopener – vervolgens maakt hij het erger door ongeduldig op alle mogelijke en onmogelijke knopjes te drukken en tot slot zoekt hij iemand om de schuld te geven. Meestal mijn moeder, nadat die hem te hulp schiet.

‘Schattie, rustig nou, doe één ding tegelijkertijd en laat die tablet effe rustig updates installeren,’ sust ze.

‘Ach, wat weet jij nou van techniek?’ Zijn woorden zijn amper koud of het ding komt terug tot leven, waarna hij mopperend zijn zoveelste nederlaag moet slikken. Technologie 1 – pa 0.

Pa heeft net op tijd ingebonden en dus zoekt ma, gesterkt door haar morele overwinning, een extra doel om haar pijlen op te richten. Wat bij een lange slungel als ik probleemloos gaat.

‘Jongen toch, je ziet zo bleek. Heb je de zelfbruiner gebruikt die ik je gegeven heb?’

‘Ja, maar dat spul werkt niet,’ lieg ik. Geen haar op mijn hoofd die eraan denkt om een of andere chemische smurrie op mijn gezicht te smeren. Met mijn probleemhuid krijg ik er wellicht alleen maar meer puisten van.

‘Dat kan niet, weet je wel hoeveel dat heeft gekost? Dat is niet

zomaar een of ander wit product, dat is van Novoxynol.’

Waarop mijn zus haar nutteloze feitenkennis bovenhaalt en met haar ogen naar boven gedraaid opmerkt dat Novoxynol geen farmaceutisch bedrijf is, maar het hoofdbestanddeel. Bijgevolg is het wel degelijk een generisch product, want anders zou het een hipperere naam hebben.

‘O, dank je, schat,’ zegt ma. Typisch, als ik ook maar iets slims zeg, krijg ik gegarandeerd de wind van voren, maar Miss Boekenwurm krijgt een schouderklopje.

Ik krijg de gebruikelijke preek over hoe ongezond ik er wel uitzie, dat de mensen gaan denken dat ik een zombie ben en dat ik nooit een leuk meisje zal ontmoeten als ik me blijf kleden als iets wat uit de vuilnisbak kwam gekropen. Dat laatste is nieuw en behoorlijk oneerlijk, want ik heb nog wel een vers zwart T-shirt aangetrokken. En dat ik wat bleek zie komt misschien door het feit dat het altijd regent, die zonnestrallen van daarnet even daar-gelaten.

‘Eet tenminste wat!’ probeert ze nog.

‘Ik eet niet ’s ochtends, ik krijg toch niets binnen.’

‘Luister naar je moeder, jongen,’ springt mijn vader haar bij in een doorzichtige poging zijn eerdere uitval goed te maken.

Tegen zoveel ouderlijk gezag ben ik niet opgewassen. Ik neem een beschuitje en spoel het door met een slok zwarte koffie. Stemmig zwart, de kleur van mijn hart. Dat is trouwens ook de boodschap die vandaag op mijn zwarte T-shirt te lezen valt: *Stemmig zwart, de kleur van mijn hart*. Mijn ingewanden gaan echter niet akkoord met het beschuitje en de koffie en voor ma de kans krijgt op te merken dat dat geen volwaardig ontbijt is, snel ik de keuken uit naar mijn porseleinen troon. Soms lijkt dit de enige plek in

heel onze flat waar ik even tijd heb om tot rust te komen. Niet lang natuurlijk, want even later klopt pa al op de deur van het toilet.

‘Dag zeun, handjes wassen na het plassen, hè!’ Waarop ik hem fluitend de voordeur achter zich hoor dichttrekken.

Een nagenoeg kale, behoorlijk mollige vader die bij een energiebedrijf werkt, een betweterige jongere zus, een overbezorgde moeder die heel de dag doorbrengt met mijn babyzusje ... Het klinkt als een tekenfilmserie. Mijn hele leven als tweedimensionaal vermaak. Ik kan er haast om lachen.

De familie Grijspeerdt, ook in stereo.

Ik spoel de wc door, vergeet mijn handen te wassen, grijp mijn rugzak van de haak en roep dat ik weg ben. Nog voor ik antwoord krijg, sta ik op de gang van ons flatgebouw. De vijfde verdieping van Residentie Avondrust. Alweer een bewijs dat je niet creatief hoeft te zijn om geld te verdienen. Echt rustig is het trouwens niet, want halverwege de gang staat pa tegen iemand te brullen.

2

‘Het is altijd hetzelfde liedje met jullie soort. Jullie hebben geen respect voor een ander. Het enige waar jullie goed in zijn, is mensen het leven zuur maken.’

Het schuim staat op pa’s lippen. Zijn hoofd ziet eruit als een tomaat, zij het dan eentje die de winkelrekken niet zou halen wegens niet appetijtelijk. Hij pauzeert om naar de nodige adem te happen en nieuwe verwijten te verzinnen. Het lukt hem niet goed.

‘Jullie, jullie ... Verdorie, dit is hier Avondrust, niet Nachtlawaai, niet Boenka-Boenka-Doe-Maar-Op ...’

Ik heb pa wel vaker zien tieren en schreeuwen, maar meestal is het tegen de televisie of een of andere niet aanwezige tegenpartij. Soms herinnert hij zich incidentjes van jaren geleden en wordt hij net zo boos als toen. Meestal zelfs bozer. Als mijn vader een superheld zou zijn, dan was zijn kracht onnozele dingen oprakelen. Zo manhaftig als nu heb ik hem echter nog maar zelden gezien, wat alleen kan betekenen dat hij een tegenstander heeft die hij probleemloos de baas kan en die het nu moet ontgelden voor al die keren dat hij zijn mond niet durfde te openen tegen iemand van zijn eigen kaliber. Ik vermoed dus dat het om een peuter of een oud vrouwtje gaat.

Ik loop wat dichterbij en zie dat pa bij de deur staat van het appartement van de familie Mulder. Dat staat toch al jaren leeg?

De gang is halfdonker en het enige licht dat vanuit het appartement komt is afkomstig van een oud televisietoestel dat